

SPOROČILO ZA MEDIJE št. 138/23

Luxembourg, 13. september 2023

Sodba Splošnega sodišča v zadevi T-65/18 RENV | Venezuela / Svet

Splošno sodišče je zavrnilo tožbo Venezuele zoper omejevalne ukrepe EU

Svet Evropske unije je glede na poslabšanje razmer na področju človekovih pravic, pravne države in demokracije 13. novembra 2017 sprejel omejevalne ukrepe zaradi razmer v Venezueli.¹ Ti ukrepi so v bistvu določali prepoved prodaje, dobave, prenosa ali izvoza opreme, ki bi jo bilo mogoče uporabiti za notranjo represijo, in storitev v zvezi s tako opremo in vojaško opremo kateri koli fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu v Venezueli ali za uporabo v tej državi.

Venezuela je 6. februarja 2018 pri Splošnem sodišču Evropske unije vložila tožbo za razglasitev ničnosti Uredbe 2017/2063 v delu, v katerem se njene določbe nanašajo nanjo. Nato je Venezuela tožbo prilagodila, tako da se ta tožba nanaša tudi Sklep 2018/1656 in Izvedbeno uredbo 2018/1653,² s katerima je Svet podaljšal oziroma spremenil sprejete omejevalne ukrepe.

Splošno sodišče je s sodbo z dne 20. septembra 2019 to tožbo zavrglo kot nedopustno z obrazložitvijo, da se sporni ukrepi na pravni položaj Venezuele ne nanašajo neposredno.³ Sodišče je 22. junija 2021 na podlagi pritožbe Venezuele sodbo Splošnega sodišča razveljavilo⁴ v delu, v katerem je Splošno sodišče tožbo Venezuele za razglasitev ničnosti členov 2, 3, 6 in 7 Uredbe 2017/2063 zavrglo kot nedopustno, in zadevo vrnilo v razsojanje Splošnemu sodišču za vsebinsko presojo.

Splošno sodišče je v sodbi z današnjega dne zavrnilo vse trditve, ki jih je Venezuela navedla v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti členov 2, 3, 6 in 7 Uredbe 2017/2063.

Prvič, po mnenju Splošnega sodišča Venezuela nima pravice do izjave pred sprejetjem spornih ukrepov, ki so splošni ukrepi. Pravica do izjave namreč velja za posamične ukrepe, sprejete zoper osebo, in se nanjo ni mogoče sklicevati v okviru sprejetja splošnih ukrepov.

Poleg tega bi zaslišanje zadevne tretje države pred sprejetjem omejevalnih ukrepov o izvajanju odločitve zunanje politike pomenilo, da mora Svet s to državo opraviti razprave, ki so podobne mednarodnim pogajanjem. To bi odvzelo bistvo učinka uvedbe omejevalnih ukrepov proti navedeni državi, in sicer izvajati pritisk na to državo, da bi se njeno ravnanje spremenilo.

¹ Uredba Sveta (EU) 2017/2063 z dne 13. novembra 2017 o omejevalnih ukrepih glede na razmere v Venezueli (UL 2017, L 295, str. 21).

² Sklep Sveta (SZVP) 2018/1656 z dne 6. novembra 2018 o spremembi Sklepa 2017/2074 o omejevalnih ukrepih glede na razmere v Venezueli (UL 2018, L 276, str. 10) in Izvedbena uredba Sveta (EU) 2018/1653 z dne 6. novembra 2018 o izvajanju Uredbe (EU) 2017/2063 o omejevalnih ukrepih glede na razmere v Venezueli (UL 2018, L 276, str. 1).

³ Sodba z dne 20. septembra 2019, Venezuela/Svet, [T-65/18](#).

⁴ Sodba z dne 22. junija 2021, Venezuela/Svet, [C-872/19 P](#). Glej tudi sporočilo za medije št. [112/21](#).

Drugič, Splošno sodišče v zvezi z obveznostjo obrazložitve, ki jo ima Svet, navaja, da je Svet obširno predstavil splošne razmere, ki so privedle do sprejetja omejevalnih ukrepov, kot tudi cilje, ki jih uresničujejo, in jih Venezuela ni mogla prezreti.

Tretjič, Splošno sodišče je, kar zadeva trditve, ki temeljijo na nepravilno ugotovljenem dejanskem stanju in očitni napaki pri presoji političnih razmer v Venezueli, po eni strani ugotovilo, da se je Svet pri oceni razmer v Venezueli oprl na verodostojne in zanesljive informacije, ta pa ni dokazala, da je navedeno dejansko stanje nepravilno ugotovljeno. Po drugi strani je Svet lahko menil, da so bili nasilje in pretirana uporaba sile ter kršenje človekovih pravic ali spodkopavanje demokracije v Venezueli na dan sprejetja izpodbijane uredbe dovolj dokazani in da obstaja tveganje, da se bodo taki dogodki ponovili. Tako je lahko Svet, ne da bi storil očitno napako pri presoji, ugotovil, da so v Venezueli ogrožene demokracija, pravna država in človekove pravice.

Četrtyč, Splošno sodišče je zavrnilo trditve Venezuele, ki se nanašajo na naložitev nezakonitih protiukrepov in kršitev mednarodnega prava. V zvezi s tem je Splošno sodišče najprej ugotovilo, da sporni ukrepi niso protiukrepi, saj zadevni omejevalni ukrepi ne spadajo med pogoje, določene v osnutku členov o odgovornosti države za mednarodna protipravna dejanja, ki jih je leta 2001 sprejela Komisija Združenih narodov za mednarodno pravo. Poleg tega je Splošno sodišče v skladu s sodno prakso zavrnilo trditve Venezuele, da Svet ne bi bil pristojen za sprejetje navedenih omejevalnih ukrepov brez predhodne odobritve Varnostnega sveta Organizacije Združenih narodov. Splošno sodišče je dodalo, da Venezuela ni dokazala obstoja mednarodnih običajev, ki so kot „ustaljeni način ravnanja priznani kot pravo“, na podlagi katerega bi bilo treba pred sprejetjem omejevalnih ukrepov pridobiti odobritev Varnostnega sveta Združenih narodov. Dalje, Splošno sodišče je zavrnilo trditve Venezuele, ki se nanašajo na kršitev sporazumov Svetovne trgovinske organizacije (STO). Venezuela namreč po eni strani ne trdi, da se izpodbijana uredba izrecno sklicuje na določbe sporazumov STO, po drugi strani pa ni navedla, s katerimi akti in kdaj naj bi Unija z izpodbijano uredbo nameravala izpolniti posebno obveznost, ki jo je prevzela v okviru STO. Nazadnje, Splošno sodišče je zavrnilo tudi trditve Venezuele, ki se nanašajo na to, da Svet izvaja ekstrateritorialno pristojnost. V zvezi s tem je Splošno sodišče navedlo, da se zadevni omejevalni ukrepi nanašajo na osebe in položaje, ki spadajo v pristojnost držav članic *ratione loci* ali *ratione personae*. V tem okviru je Splošno sodišče opozorilo, da pristojnost Sveta za sprejetje omejevalnih ukrepov spada v okvir avtonomnih ukrepov Unije, sprejetih v okviru SZVP, katerih cilj je med drugim zagotoviti spoštovanje obveznosti *erga omnes partes*, da spoštujejo načela, ki izhajajo iz splošnega mednarodnega prava in mednarodnih instrumentov univerzalne ali skoraj univerzalne narave, zlasti člena 1 Ustanovne listine Združenih narodov.

OBVESTILO: Zoper odločbo Splošnega sodišča je mogoče v dveh mesecih in desetih dneh od njene vročitve pri Sodišču vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja.

OBVESTILO: Namen ničnostne tožbe je razveljavitev ali razglasitev ničnosti aktov institucij Unije, ki so v nasprotju s pravom Unije. Države članice, evropske institucije in posamezniki lahko pod nekaterimi pogoji pri Sodišču ali Splošnem sodišču vložijo ničnostno tožbo. Če je ta utemeljena, se akt razveljavi ali razglasi za ničn. Zadevna institucija mora zapolniti morebitno pravno praznino, ki nastane z razveljavitvijo ali razglasitvijo ničnosti akta.

Neuradni dokument za medije, ki Splošnega sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo in po potrebi povzetek](#) sodbe sta objavljena na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Jarosław Zasada ☎ (+352) 43032793

Ostanite povezani!

